

Betty

Prospețimea clipei

SFÂRȘITUL UNUI VIS DE INDIVIDUALITATE

Traducere din limba franceză:
MAGDA VERNESCU

EDITURA HERALD
București

Cuprins

Prefață	7
Introducere	9
Povestea lui Betty	13
COPILĂRIA ȘI ADOLESCENȚA	13
ÎNTÂLNIRI MARCANTE	16
OPRIRE ȘI CONSTATARE	37
Noaptea neagră a sufletului	45
Nu visăm decât despre noi înșine	52
Amerindiana	55
Ne mutăm	63
Preludiu la iluminare	73
LUMEA ȘI SIMBOLURILE EI	73
TAURUL	77
Iluminarea	93
TREZIREA DIN VISUL DE INDIVIDUALITATE (ILUMINAREA)	93
Trupul plânge	107
Piatra de chihlimbar	110
Un trupușor fragil	116

Revelații în urma iluminării	120
VAPORUL	120
FALEZA	134
ARBORELE VIEȚII	150
Renunțarea la orice condiționare	155
Invitație	158
ARTA DE A VEDEA	158
UN PELERIN SINGURATIC ȘI TĂCUT	168

Prefață

În toamna lui 2008, plimbându-mă singură într-o seară, m-am oprit deodată în loc, ca fulgerată de o constatare : în adâncul meu îmi dădeam seama că nu sunt capabilă să-mi găsesc pacea; pur și simplu nu sunt înzestrată pentru asta!

Toată căutarea mea spirituală, toate eforturile, toate experiențele, toate încercările mele nu mă duseseră nicăieri. Mă simțeam total dezgustată. Mi-am zis: Las totul baltă. N-are decât să se întâmple ce s-o întâmpla, puțin îmi pasă dacă sunt nimeni și singură.

Realizam că după nenumărate suferințe inutile, mă găseam acum într-un fel de stare neutră, ca într-un deșert. Nu eram nici bine nici rău, refuzam să mă mai las antrenată în gândurile mele, dar nici nu le opuneam rezistență, nu încercam să le alung : Existați gândurilor? Perfect! Faceți-vă treaba, eu nu mă mai simt implicată. Nu mai aveam încredere în mine deloc, eram ca înghețată, gata să mor.

Oare iluminarea survine atunci când apare un insuportabil apel de urgență, când ești plin de înverșunare? Nu știu. În anul care a precedat acest seism, avusesem o sinceră dorință de absolut dar, în același timp, o frică enormă mă împiedicase : frica de a nu exista!

Dragostea, pe care o vedeam ca fiind temeiul a tot ce există, acea dragoste pe care o defineam ca fiind opusul urii,

alimenta această frică. Ea se amesteca peste tot : în legăturile mele amoroase, în dialogurile cu fetele mele, în viața mea profesională.

Vedeam absurditatea faptelor: să-mi fie frică de toate aceste lucruri care trebuiau să-mi aducă bucurie în viață n-avea niciun sens. Eram sincer hotărâtă să mă eliberez de această frică care genera durere și suferință, dar nu voiam să mă abandonez, voiam să continui să exist în chip de ego.

După acea seară în care m-am abandonat pe deplin, am încetat să mă mai târguiesc, acceptam fiecare moment așa cum venea, lăsându-l să alunece pe lângă mine, uneori interpretat ca dureros, alteori ca agreabil, dar întotdeauna acceptabil, pentru că exista în acea lume pe care o proiectam eu înșămi.

Și tot așa, nu rămânea decât o sete arzătoare de necunoscut, nedefinită, incalificabilă, care se întindea și crea în jurul ei spațiu. Viața a răspuns!

Mărturia mea e simplă, accesibilă și fără scop.

Să recunoaștem că Suntem însăși esența Vieții, înseamnă să trăim într-o permanentă Pace, precum florile, fără nicio așteptare, fără să cerem nimic.

Conștiința este în afara timpului, nu este individuală și nu este supusă nici unui proces evolutiv : Ea ESTE! Și noi toți suntem EA!

Betty

Introducere

Încă din copilărie, mi-am dat seama că felul meu de a vedea lumea înconjurătoare e complet diferit de al celorlalți. Suferința provocată de lipsa afecțiunii părintești m-a determinat să-mi inventez o lume proprie în care să pot supraviețui singură în ciuda durerii și a izolării, o lume numai a mea, un cuibușor cald și protector. Era ca o supapă de siguranță acest univers al meu, în care percepțiile extrasenzoriale ocupau o mare parte din viața de zi cu zi. Această lume ermetică îmi dădea o senzație de confort, dar de fapt era extrem de complicată.

Întreaga mea personalitate s-a construit pe evenimentele trăite în copilărie. Sentimente de abandon, nedreptate, umilire, respingere, trădare și neputință au dat naștere la multiple credințe care s-au deghizat în multe din acțiunile și situațiile de-a lungul vieții, fără să fie recunoscute ca atare. Și tot fără să-mi dau seama, încercam mereu să le evit și să nu văd scenariul pe care mi-l inventau. Condiționări de tot felul: părintești, sociale și religioase, au modelat personajul chinuit cu care mă identificam în totalitate.

Copil fiind, am simțit că adulții nu sunt în stare nici să mă protejeze și nici să mă îndrume. Prin urmare, de-a lungul vieții, văzând cât de instabili și nesiguri sunt oamenii, am ajuns la concluzia că nu mă pot încrede în nimeni și în nimic. Eram deci singura în măsură să mă apăr și-mi era frică de lu-

mea exterioară care îmi părea ostilă și imprevizibilă. Dacă-i așa, nu-mi rămâne decât să încerc să mă descurc singură și să-mi controlez viața fără ajutorul nimănui. Nu mă înclin în fața niciunei autorități, fie ea părintească, socială sau chiar spirituală.

Drept consecință, am făcut încă de mică tot ceea ce este cu putință pentru a înăbuși senzația de pericol hrănită de acel sentiment persistent de abandon. De la începutul adolescenței și până la sfârșitul drumului meu spiritual, am experimentat tot ce s-a putut – de la filozofie la studiul marilor religii, trecând prin multiple tehnici și practici de modificare a stărilor de conștiință, asimilând toate noile doctrine și teorii exotice posibile. Cea mai mică picătură este extrasă pentru a servi de hrană intelectuală, spirituală, emoțională și senzorială.

Dar nu adoptam nicidecum din primul moment toate noile teorii pe care le descopeream și nici nu luam învățăturile lor drept regulă pentru a-mi ameliora viața. Preferam să le experimentez pe propria-mi piele și apoi să decid. În ochii mei, autoritatea sunt eu.

La acest festin spiritual *new age* din care mă înfrupt, aceleași subiecte se repetă în buclă: viața după moarte, originea senzației de a fi în corp, destinul, lumile paralele, credința, religiile, visele, timpul, suferința, violența, Dumnezeu, marii maeștri spirituali, iubirea universală.

Cum credeam că omul nu este capabil să primească adevărul așa cum e, speram ca prin visele mele și prin simbolurile lor să pot descoperi măcar o parte de adevăr. De altfel, nopțile mele erau pline de vise și mă simțeam de-a dreptul fascinată de această lume populată de imagini, sunete, cuvinte și tot felul de personaje. De mai mulți ani, îmi notez toate vise-

le într-un carnet păstrat cu sfințenie, pentru ca mai apoi să le descifrez sensul.

În plus, viziunile extrasenzoriale ocupă o mare parte din viața mea. Văd morții ca și pe cei vii. Mă plimb în universuri paralele, convinsă fiind că experimentez o formă de spiritualitate foarte sofisticată. Mă lupt cu entități și conduc sufletele pierdute la sursa de lumină. Aceste experiențe sunt mult mai reale și mai puternice decât viața cotidiană plină de încercări și decepții. În ochii mei, aceste capacități compensează suferința acumulată din copilărie. Și credeam cu tărie că viața mi le impune tocmai în scopul de a-mi permite accesul spre alte dimensiuni.

Voiam atât de tare să-mi controlez viața, încât am devenit arogantă și nemiloasă, căutând în același timp adevărul absolut, o femeie pasională, hedonistă, deznădăjduită, plină de viață, mâhnită, iubitoare, spirituală și, evident, foarte independentă.

Căutam fără încetare să aflu cine sunt, dar nu găseam în calea mea pe nimeni care să mă îndrume și nici nu știam unde să mă refugiez. Emoțiile nestatornice mă mențineau într-o stare de instabilitate cronică. Mi-am spus: „Dacă o să descopăr cum funcționează ființa umană, voi putea găsi și modul în care să pot trăi liniștită și fericită”.

Pentru un timp, reușeam să mă simt bine, dar anxietatea și senzația de vid interior se reinstaurau rapid. Și din nou, mă copleșea acea stare de rău care părea că devine ca o permanență a vieții mele, felul meu natural de a fi.

Am căutat toate soluțiile posibile și imposibile, experimentând permanent, dar fără niciun rezultat de durată. La capătul drumului, mă simt neputincioasă și confuză. Pe măsură

ce realizez că sunt incapabilă să înțeleg, o întrebare fundamentală se impune: „Și dacă mă înșel în *absolut tot* ce cred că reprezint eu?”

Această constatare cade ca un trăsnet și mătură dintr-odată tot interesul pe care îl mai aveam pentru supraviețuirea personajului numit Betty. Un abandon total îi ia locul, nelăsând nicio porțiță vreunei posibilități de transformare. Lăsându-mă în voia sortii, alunec într-o stare de completă vulnerabilitate. Ce îmi mai rămâne mie, după despuierea de dorințele personajului? Entuziasmul, necesitatea adevărului rămân singurele permanențe din viața mea.

Spre marea mea mirare, acest abandon total mă proiectează pe o băncuță, singură în interiorul meu. Un observator singuratic înlocuiește complet personajul și mă face să-mi descopăr propriile mecanisme: mintea, emoțiile, funcționarea autonomă instinctivă și senzorială a corpului.

Mărturia mea este în același timp invitația pe care v-o fac să recunoașteți acest elan spre Adevăr care vă bate la ușă în fiecare secundă și care vă invită să vă dați seama că ceea ce trăiți nu este decât un vis cu care vă identificați.

Sunteți prizonierii propriei construcții mentale, ai imaginii de sine pe care ați fabricat-o. Deoarece visul este individual, fiecare trebuie să își recunoască modul unic de funcționare, pentru a descoperi că ceea ce interpretăm ca fiind viața noastră nu este decât o iluzie.

Marea întâlnire este o privire directă în oglinda clipei, unde se desenează cu o precizie extremă caracteristicile personajului care credeți că sunteți.

Povestea lui Betty

„Într-o stare completă de abandon, ca o mireasă promisă unui necunoscut, am acceptat non-cunoașterea: să nu știu nimic intelectual, să nu înțeleg mecanismul și să nu negociez cu timpul; m-am aruncat în vid, singură”.

Betty

COPILĂRIA ȘI ADOLESCENȚA

M-am născut în 1956 într-un sătuc din Quebec, undeva la poalele Apalașilor, la treizeci de kilometri de Statele Unite.

Mama a murit la câteva zile după nașterea mea, lăsându-l pe tata pradă unei dureri imense și cu o răspundere familială imposibilă pentru el. Incapabil să se ocupe de mine, m-a trimis la o mătușă. Nu am avut parte de prea multă afecțiune în copilărie. Încă de foarte mică, am învățat să păstrez liniștea, la fel cum înveți să te hrănești ca să supraviețuiești; nu vreau să deranjez.

La patru ani, mi se spune clar că mama mea a murit și că nu locuiesc cu familia mea adevărată. Această știre nu mă face să sufăr în mod deosebit, ci doar să înțeleg, în sfârșit, de ce sunt tratată diferit de ceilalți copii din casă.

Pentru a face față tensiunii generate de situația familială dificilă, încep să îmi inventez un limbaj interior, o iconografie de refugiu, care mă ajută să supraviețuiesc. Sufăr de singurătate și izolare, sub impresia chinuitoare că este o boală de care nu pot scăpa.

Acolo, în casă, am deseori obiceiul să mă refugiez pe parlier, în vârful scărilor. Mă așez pe jos și îmi trec picioarele printre barele albe pe care le cuprind cu brațele. Stau așa, cu picioarele atârând în vid. Închid ochii și calmul îmi pătrunde într-o clipă întreaga ființă. Din depărtare, aud sunetul unor clopote de biserică.

Nu-mi dau seama de unde vine muzica aceasta sublimă, dar mă face să intru într-o altă lume. Mă las purtată de clinchetul lor minunat care învăluie vidul tăcut. Apoi, printr-o mișcare grațioasă și naturală, viziunea mi se îngustează, de parcă aș trece printr-o pâlnie la capătul căreia mi se deschide o lume paralelă. Aceasta este lumea mea! Am certitudinea că adevărata lume se găsește aici, nu în viața de zi cu zi care nu-i decât un pasaj obligatoriu în care mă simt pierdută. Cu senzația stranie, dar acută, că nu am un loc în această lume, mi-am inventat o alta.

În aceste viziuni care se derulează de la sine, mă văd mergând la poalele unui munte împreună cu mulți bărbați cu turbane; sau așezată pe niște stânci privind liniștită marea și adulmecând miresmele marine; ori contemplând piramidele de foarte aproape; ori trăind în mijlocul deșertului alături de beduini pe cămile... O multitudine de forme, de epoci și de personaje valsează în acest univers care îmi aparține, în alternanță cu gesturile cotidiene. În aceste situații diferite, nu întruz un personaj, ci sunt, mai degrabă, ochiul unei camere de filmat care urmărește acțiunea sau admiră un peisaj; o ca-

meră de filmat care deține însă toate simțurile corporale. La poalele piramidelor, simt căldura toridă a soarelui, așa cum la malul mării mă îmbib de arome saline.

Până când nu am povestit ce mi se întâmplă unei fetei care locuia cu mine, nu am știut că numai eu aveam asemenea viziuni. Pentru prima dată, am avut senzația stranie de a fi cu desăvârșire singură!

La șapte ani, am cerut sus și tare să fiu trimisă la orfelinat. Anii petrecuți în acea mănăstire mare de piatră nu mi s-au părut un exil, ci mai degrabă un armistițiu. Locuiam acolo tot anul și nu veneam acasă decât în vacanța de vară, de Crăciun și de Paște. La orfelinat, mă simțeam la fel de singură, însă nu și amenințată. Fetei rănite fizic și sufletește păreau să supraviețuiască în această lume rece care era viața mea.

Când l-am văzut pentru prima dată la capela orfelinatului pe Isus în mărime naturală, răstignit pe cruce, mi se pare emoționant, însă mă întreb care este rostul misiunii sale. Îmi spun: „A salvat el cu adevărat lumea? A înviat? S-a eliberat de suferință? Și dacă da, atunci, bravo lui!”

Toate acestea nu contau prea mult pentru inima împietrită a fetei de opt ani care tricota și broda fețe de pernă pentru comunitatea religioasă. În orice caz, este cert că această sărmană ființă umană, bătută în cuie pe cruce, nu-mi poate face niciun rău. Măcar nu mă va înșfăca, așa cum este bine prins de brațele de lemn. De aceea, pot încerca liniștită să descopăr cine este. Încerc, așadar, să comunic cu el, șoptindu-i:

– Dacă tu ești Dumnezeu, fă ca viața mea să fie mai suportabilă iar eu, în schimb, voi încerca să te iubesc puțin.

Și uite așa, am devenit o fetiță cuminte și pioasă, respectoasă în fața religiei și a lumii clericale. În toată această perioadă

petrecută la orfelinat, am continuat să explorez lumea prin viziunea mea interioară, așa cum o făceam încă de când aveam patru ani. Felul acesta de a fi s-a instalat adânc și definitiv în mine. Acolo, la măicuțe, unde nu aveam nevoie să fiu mereu în defensivă, viața mea a început să prindă o altă culoare: cea a sacralului.

La zece ani, maica stareță m-a ales să fiu ajutoare la sacristie. Calc hainele de dantelă albă, delicat brodate cu simboluri religioase, cu care se îmbracă solemn preoții, reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Episcopul mi-a sfințit mâinile ca să pot lustrui vasele liturgice. Mă simțeam onorată să ating vasele acelea aurite care, după toate aparențele, serveau la împărțirea trupului lui Christos. L-au bătut în cuie pe o cruce, iar acum îl taie în bucățele ca să-l împartă cu păcătoșii. Îmi tot spuneam: „Probabil că știu ei ce fac, adulții ăștia. Așa sper, în orice caz...”.

După patru ani de armistițiu, sunt gata să mă întorc acasă, resemnată, încă fragilă, dar mult mai puternică și mai pregătită pentru a înfrunta viața. Toți acești ani la orfelinat mi-au dat posibilitatea de a-mi vedea toate cicatricile lăsate de lipsa de afecțiune, încă de la începutul vieții. Am unsprezece ani și mă simt pregătită să fac față oricăror posibile încercări. Absolut nimeni nu mă mai poate atinge, nici fizic, nici emoțional. La cea mai mică temere că cineva ar vrea să mă destabilizeze, trec la atac. Cu toată inocența vârstei, repet, din toată inima, oricui vrea să mă asculte: „Eu sunt propriul meu stăpân!” Mă consider asemenea unui adult, prin urmare vreau să fiu tratată ca atare.

ÎNTÂLNIRI MARCANTE

Sunt deseori întrebată: „Betty, ai întâlnit oameni sau situații care au marcat cursul vieții tale?” Aș putea spune că fie-

care întâlnire a fost hotărâtoare, în sensul că fiecare oglindea ideile în care credeam. Fiecare persoană, fiecare floare, fiecare emoție, fiecare gând, fiecare eveniment reflectau propriul sistem de credințe.

Vă voi relata trei din aceste întâlniri: bujorii, domnul Howard și un necunoscut din Islet-sur-Mer. De ce tocmai acestea? Habar n-am.

Bujorii

Am cinci ani și, într-o dimineață însorită, trec drumul în grădina vecinei. Pentru prima dată în viață, văd flori mari albe, roșii, magenta care se clatină în vântul călduț. Dansează și se unduiesc voluptuos. Sunt, în același timp, mișcată de frumusețea acestei acuarele vii, emoționată de rochițele lor delicate și de dulcele parfum pe care îl degajă la fiecare mișcare.

Prind o floare între mâini și o apropii de obraz. Vecina iese din casă și mă întreabă cu blândețe:

– Ce faci tu aici? Îi răspund:

– Respir *cu* floarea!

Și floarea se leagănă delicat atingându-mi obrăjorul de copil. Simt o pulsație dulce, un suflu care împrăștie parfumul, un tremur viu, vibrant, care îmi cuprinde adâncul ființei. Trăiesc un moment de intimă comuniune cu floarea, nemaștiind dacă eu sunt cea care o respiră, sau ea e cea care mă respiră pe mine.

Floarea îmi arată frumusețea lumii, acea frumusețe pe care nu o cunosc, pentru că sunt tot timpul stăpânită de frică. Mă simt în permanență vulnerabilă, ca un porțelan gata să se spargă în orice moment. Sunt ca și lipită de floare, incapabilă să mă despart de ea. Petalele ei mă mângâie. Floarea iubește

fără rezerve, iar eu îi percep limbajul, într-o profundă intimitate. Îmi murmură:

– Frumusețe este ceea ce ești!

Am devenit însăși floarea, delicata și minunata floare. Trupușorul meu emoționat și fragilizat de abandon împărtășește cu o floare cea mai deplină puritate.

Vecina se apropie de mine, mă mângâie pe cap și îmi spune:

– Aceștia sunt bujorii.

Dragoste la prima vedere! Mă îndrăgostesc de bujori și de toate florile. De un calm absolut și oferindu-mi-se gratuit, florile întruchipează acum pentru mine frumusețea supremă.

Primul meu prieten adevărat a fost Patrick, nepotul acesei vecine. Locuind pe aceeași stradă, am crescut practic împreună. A fost și primul meu confident. De aceeași vârstă cu mine, provenea dintr-o familie săracă, dar iubitoare. Ne înțelegeam din priviri. Era extrem de ușor pentru noi! Aveam o mare nevoie de a comunica cu o altă ființă umană cu care să am ceva în comun și mă simțeam complet neînțeleasă de ceilalți, atunci când nu eram cu el!

Bunica lui era la curent cu izolarea pe care o trăiam în familia mea adoptivă și era întotdeauna drăguță și primitoare cu mine. Aproape în fiecare după-amiază se răspândea de la fereastră ei un miros de prăjituri calde care atrăgea toți copiii din împrejurimi.

Un gard viu de flori delicate protejează căsuța aceea roz cu verde, lăsând impresia că o învăluie un nor de culori eterate. Parfumul florilor mă îmbie, mă cheamă la o întâlnire tandră. De multe ori stau acolo, printre rândurile de sparanghel, lângă ușa de la intrare, așteptând ca Patrick să mi se alăture.